

ΒΗΜΑgazzino

ΛΑΚΗΣ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ
ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΙΛΑΕΙ
ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΙΓΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΗ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ
ΣΤΟ ΜΕΓΑ
ΜΕ ΤΟ «ΑΑ ΤΣΑΝΤΙΡΙ ΝΙΟΥΖ»

ΚΟΣΜΟΣ ΜΠΟΝΤΛΕΡ, ΠΟΙΗΣΗ, ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ «ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ», Η ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΝΕΒΑΔΑ, ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΟΥΝΟ SNOWDON
ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΗΓΟΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΡΟΝΗΣ, ΜΑΧΑΣΙΝ ΑΛ ΚΑΣΛΟΚ, ARTHUR C. BROOKS
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΣΤΟΥ: Η ΣΚΛΗΡΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΣΙΟΛΟΞΕΣ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

ΛΑΚΗΣ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

«Ζούμε σε μια εποχή μουγγή»

Ο πολυσχιδής δημιουργός μιλάει στο BHMAGAZINO για την πολυαναμενόμενη τηλεοπτική επιστροφή του στο MEGA, για την αγάπη που εισπράττει από τον κόσμο και για τις μικρές ισχύος προσωπικότητες του σήμερα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΚΟΥΛΟΣ
FASHION EDITOR ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ ΖΩΗΣ

«**Μ**ου φαίνεται ότι διακόπηκε μια σχέση μου με τους ανθρώπους ένα βράδυ που πέρναγαν καλά. Μπήκε μια, ας την πούμε, αόρατη λογοκρισία και δημιούργησε συνθήκες που με απομόνωσαν». Έτσι περιγράφει ο Λάκης Λαζόπουλος την απουσία του από τους τηλεοπτικούς δέκτες τα τελευταία χρόνια. Σε μερικές εβδομάδες, ωστόσο, επιστρέφει από τη συχνότητα του MEGA με το «Αλ Τσαντίρι Νιουζ», ένα εγχείρημα που του επέτρεπε επί σειρά αρκετών ετών να σχολιάζει με τον δικό του καυστικό (και συνήθως πολύ αστείο) τρόπο την επικαιρότητα – και αυτό θα συμβεί και τώρα. Ενθουσιασμένος, ατακαδόρος, προβληματισμένος, ο ίδιος θεωρεί ότι υπήρξε ένα συγκεκριμένο σύστημα που τον έβαλε στην απομόνωση επειδή τον είχε ταυτίσει με συγκεκριμένο πολιτικό κόμμα, όμως οι συνθήκες πλέον ωρίμασαν για να ακουστεί ξανά η φωνή του.

Το τίμημα τού να πάρει ένας καλλιτέχνης μια ξεκάθαρη θέση ήταν εύκολο να το δεχτείτε στην προκειμένη περίπτωση ή σας κόστισε πολύ;

«Όχι, νομίζουν ότι μου κόστισε, όμως δεν μου κόστισε καθόλου. Ήξερα ότι αυτό που λέω έχει τίμημα και είμαι διατεθειμένος πάντα στη ζωή μου να το πληρώσω. Ξέρω να χάνω, ξέρω και να τολμάω, ξέρω και να αντιμετωπίσω ό,τι συμβεί. Περνάει όμως ο καιρός και αλλάζουν τα δεδομένα».

Τι είναι διαφορετικό δηλαδή τώρα;

«Νομίζω ότι έχει δημιουργηθεί μια αναγκαιότητα, διότι χωρίς αυτή δεν σε καλεί κανένα κανάλι, και ιδιαίτερα εμένα που θεωρώ ότι υπήρχε εντολή να μη με πλησιάσει κανείς. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα τελευταία χρόνια δεν έγιναν κουβέντες, αλλά σε αυτές τις συζητήσεις υπήρχαν κάποια απαιτούμενα με τα οποία δεν συμφωνούσα, οι προϋποθέσεις ήταν τέτοιες δηλαδή που θα εμφάνιζαν τελικά έναν άλλον άνθρωπο».

Μέσα σας, ωστόσο, περιμένετε τη στιγμή για μία πρόταση άνευ όρων;

«Μέσα μου ήξερα ότι ερχόταν η στιγμή για κάτι τέτοιο. Το καταλάβαινα, το μυριζόμουν στην ατμόσφαιρα. Εμφανίστηκε μια ανάγκη να μπορεί να υπάρχει και μια φωνή η οποία να λέει άλλα από αυτά που ακούμε καθημερινά στην τηλεόραση, όπου η δημοσιογραφία, ας πούμε, έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που νομίζεις ότι όλοι μιλάνε την ίδια γλώσ-

σα. Αλλάζεις κανάλι και ακούς τα ίδια, αλλά από διαφορετικά πρόσωπα – αυτό είναι εφιαλτικό».

Αυτό είναι μια γενική παρατήρηση, σε εσάς προσωπικά πώς έχει εκδηλωθεί αυτή η αναγκαιότητα;

«Την έχω δει να εκδηλώνεται καθημερινά. Μπορούμε να φύγουμε τώρα από εδώ όπου κάνουμε τη συνέντευξη, να περπατήσουμε την Πανεπιστημίου και δεν υπάρχει περίπτωση να μη βρεθούν αρκετοί άνθρωποι που να μου πουν: “Πρέπει να βγείτε στην τηλεόραση”, “σας έχουμε ανάγκη”, “θέλουμε να σας ακούσουμε”. Μου τα λένε αυτά τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, ολοένα και περισσότερο, πιο πριν δεν μου τα λέγανε».

Το «Αλ Τσαντίρι Νιουζ» του 2024 σε τι θα είναι διαφορετικό και σε τι ίδιο συγκριτικά με τις παλαιότερες εκδοχές του;

«Δεν ξέρω να πω πραγματικά. Το θέμα είναι αν εγώ μπορώ να διαβάσω σωστά την εποχή, διότι το “Τσαντίρι” πάντα αυτό έκανε. Φυσικά θα υπάρχουν βελτιώσεις, βοηθάει πάρα πολύ η τεχνητή νοημοσύνη σε αυτό που κάνω, θα μπορούν να μιλούν τα πρόσωπα των πολιτικών με δικά μου κείμενα, πρόκειται για κάτι πάρα πολύ ζωντανό. Αυτή τη στιγμή δοκιμάζουμε πώς θα καταφέρουμε να βάλουμε και κάποιον ήρωα των “10 Μικρών Μήτσων” να λέει λόγια σημερινά. Θα υπάρχουν κάποια καινούργια στοιχεία, το βασικό όμως είναι να λειτουργήσει η σύνθεσή τους. Δοκίμαζα τον κόσμο τους τελευταίους μήνες με την παράστασή μου, οπότε ξέρω προς τα πού να πάω. Καταλαβαίνω όμως ότι ο κόσμος φοβάται – και γενικώς αλλά και για μένα».

Εννοείτε ότι φοβούνται να μην ξεπεράσετε κάποιο όριο;

«Είναι σαν να κάνω εγώ ένα ακροβατικό και να με παρακολουθούν με κοιμημένη την ανάσα μην τυχόν και κάνω κάποια λάθος κίνηση. Νομίζω ότι όταν το κοινό συνδεθεί συναισθηματικά με οποιονδήποτε δημιουργό, τον αγκαλιάσει πραγματικά και δεν τον θαυμάζει απλώς, εκδηλώνει τελείως διαφορετικά την αγάπη του. Βλέπω ότι με εμένα έχουν και μια έγνοια να μη μου συμβεί κάτι, ειδικά οι μεγάλοι άνθρωποι θα πουν “δεν χρειάζεται να τα λες και όλα”, σαν να αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο από πριν και να θέλουν να με προειδοποιήσουν. Αλλά αυτός ο φόβος δεν μπορεί να οδηγήσει κανέναν πουθενά. Αυτή η

κατάσταση που η Ελλάδα έχει κλειστεί σε ένα δωμάτιο και χτυπιέται εκεί μέσα δεν μ’ αρέσει καθόλου. Θέλω να σπάσω τα τζάμια, να γκρεμίσω τους τοίχους και να φωνάξω. Νιώθεις ότι δεν έχεις δικαίωμα να πεις την παραμικρή κουβέντα χωρίς να περάσεις από έναν έλεγχο».

Δεν μπορώ σε αυτό το σημείο να μη σας ρωτήσω για το παλαιότερης τεχνολογίας κινητό που βρίσκεται μπροστά σας στο τραπέζι. Το χρησιμοποιείτε επειδή το όνομά σας έχει βρεθεί σε λίστα που δημοσιεύθηκε με πρόσωπα που παρακολουθούνταν από το Predator;

«Ναι, κυκλοφορώ με αυτή τη συσκευή επειδή είναι πάρα πολύ βίαιο το να γνωρίζεις ότι η κάμερα σε καταγράφει όλη την ημέρα. Με αυτό το τηλέφωνο δεν μπορεί να με παρακολουθήσει κάποιο λογισμικό τύπου Predator, οπότε είπα ότι αν είναι να με παρακολουθεί κάποιος, ας με παρακολουθεί μόνο το κράτος».

Το «είχατε» πάντα με την ατάκα, όπως θα λέγαμε και στην καθομιλουμένη. Στοχεύετε στο να γίνονται στιγμιότυπα από την εκπομπή viral;

«Δεν το έχω στον νου μου καθόλου, όπως δεν το είχα και παλαιότερα, δεν λειτουργώ καθόλου έχοντας στο κεφάλι μου το ότι με βλέπει τόσος κόσμος. Προσωπικά, αισθάνομαι στην εκπομπή σαν να βρίσκομαι σε μια παρέα και μιλάω και προσπαθώ να περάσουμε καλά, και αυτό μπορεί να μεταδοθεί. Δεν μπορώ να σκέφτομαι τι θα γραφτεί και τι θα πουν τα τρολ, ξέρω ακριβώς τι θα γράψουν, μπορώ να σας γράψω» αναλυτικά όλα τα αρνητικά σχόλια από τώρα, ζήτημα δηλαδή θα είναι αν πέσω έξω σε κάνα δυο».

Δεν υπάρχει περίπτωση κάποια από αυτά τα σχόλια να έχουν κάπου βάση;

«Μπορεί να έχουν και σε όλα δίκιο, αλλά θα με αλλάξει εμένα αυτό; Δηλαδή, ας πούμε, ότι είμαι χίστης και εφαρμόζω μια τεχντροπία και εσύ έρχεσαι και μου λες ότι σου αρέσει το πιτσιλιωτό, τι μπορώ να σου κάνω;».

Με αυτή τη λογική, απαλλάσσετε από μια διαδικασία βελτίωσης χάρη στην κριτική των άλλων, μόνο η δική σας γνώμη για αυτό που κάνετε έχει βαρύτητα;

«Η κριτική που με ενδιαφέρει προέρχεται από τον κόσμο, από τον κάθε άγνωστο που με βλέπει στον δρόμο και έρχεται με ειλικρίνεια και αυθόρμητα και μου λέει

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΗΓΟΣ

«Να μη φοβόμαστε να ζήσουμε»

Ο γνωστός σκηνοθέτης μιλάει για τη θεατρική εκδοχή και την οικουμενική απήχηση του τολμηρού «Brokeback Mountain», το οποίο παρουσιάζει για πρώτη φορά στην Ελλάδα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΝΙΚΟΣ ΒΑΡΑΚΑΣΤΑΝΗΣ

Όλα για τον Κωνσταντίνο Ρήγο ξεκίνησαν από το θέατρο Κνωσός, στα Πατήσια. «Γινόταν εκεί ο διαγωνισμός της Ραλλούς Μάνου, ήταν το 1988 νομίζω» θυμάται ο γνωστός χορογράφος και σκηνοθέτης. «Εγώ δεν είχα ασχοληθεί ακόμα με τον χορό, συμμετείχε όμως με μια χορογραφία της μια φίλη μου. Επειδή είχα καλή κίνηση, μου ζήτησε να πάω να τη βοηθήσω. Κάναμε την "Αρχόντισσα" του Τσιτσάνη, περάσαμε στους τελικούς και τότε, εξαιτίας της επιτυχίας που είχαμε, αποφάσισα πως αυτό με ενδιέφερε, πως ήθελα να ασχοληθώ με τον χορό, με το θέαμα. Έκανα αίτηση στον δήμο, πήρα χρήματα, ίδρυσα το Χοροθέατρο Οκτάνα και τα πράγματα πήραν τον δρόμο τους».

Εναν δρόμο που τώρα, πολλά χρόνια μετά, τον ξαναφέρει στο ίδιο θέατρο, που όμως «την ίδια στιγμή είναι ένα άλλο, ένα σύγχρονο και ολοκαίνουργιο θέατρο». Ανακαινισμένο εκ

βάθρων, το Κνωσός θα φιλοξενεί τα επόμενα χρόνια παραστάσεις του Θεάτρου του Νέου Κόσμου, αρχής γενομένης με το «Brokeback Mountain» που ανεβαίνει σε μερικές ημέρες σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Ρήγου. Πρόκειται για το επιτυχημένο θεατρικό του Ασλεϊ Ρόμπινσον που πρωτοπαρουσιάστηκε το 2023 στο West End του Λονδίνου. Βασιμμένο στο βραβευμένο διήγημα (1997) της Ανι Πρου, το οποίο ενέπνευσε και την ομότιτλη αμερικανική ταινία του 2005 με τους Χιθ Λέτζερ και Τζέικ Τζιλενχάλ (η οποία απέσπασε μεταξύ άλλων τρία Όσκαρ, τέσσερις Χρυσές Σφαίρες και ισάριθμα BAFTA), το έργο διηγείται τον παράνομο και αδιέξοδο έρωτα δύο καουμπούι, του Ενις και του Τζακ, ακολουθώντας τους από την εποχή της νεότητάς τους, το 1963, μέχρι το 1983.

«Η θεατρική διασκευή που ανεβάζουμε δείχνει τα πράγματα από την πλευρά του Ενις, όταν πια είναι μεγάλος, εξηντάρης και αναπολεί την ιστορία μέσα στη μοναξιά του» εξηγεί ο Κωνσταντίνος Ρήγος και προσθέτει: «Είναι μόνος στο τροχόσπιτό του και αναλογίζεται το παρελθόν του, ενώ παράλληλα στη σκηνή υπάρχει μια μπίνα με δεκατρία τραγούδια, πράγμα που κάνει την παράσταση μουσικό θέατρο. Οι μουσικές μας μεταφέρουν από τη μία σκηνή στην άλλη, για να αλλάξουν οι χώροι, για να περάσει ο χρόνος κ.λπ. Αυτό σπάει λίγο την κινηματογραφική διάθεση του έργου για να την κάνει πιο θεατρική».

Γιατί όμως επιλέξατε αυτό το έργο; Γιατί το «Brokeback Mountain»;
«Μου άρεσε. Ηθελα πάρα πολύ να βρω ένα έργο που να έχει ένα τέτοιο θέμα, μια τέτοια αναφορά. Από τότε που είχα δει την ταινία και είχα διαβάσει το βιβλίο μου είχε κάνει εντύπωση, μου είχε δημιουργήσει μια ωραία αίσθηση».

Τι ήταν εκείνο που κυρίως σας συγκίνησε;

«Το ανεκπλήρωτο! Δεν αναφέρομαι στην ερωτική πράξη, γιατί αυτή ολοκληρώθηκε. Αναφέρομαι στη σχέση, στην ανάγκη αυτών των δύο ανθρώπων να είναι μαζί. Αυτό όμως δεν γίνεται ποτέ, η σχέση μένει μετέωρη. Και ουσιαστικά στο τέλος ο ένας, αυτός που έχει μείνει στη ζωή, ζει με τη μοναξιά του. Ολο αυτό μου άρεσε πολύ. Έτσι, όταν διάβασα ότι το "Brokeback Mountain" θα ανεβaine στο West End, πήρα τον Μίλτο Σωτηριάδη του Θεάτρου του Νέου Κόσμου στο τηλέφωνο και του είπα: "Αυτό το έργο θέλω να το κάνω!". Εκείνος μου είπε αμέσως: "Θα το κάνουμε". Εξασφάλισε πολύ γρήγορα τα δικαιώματα. Και βρέθηκα πάλι στη σκηνή του Κνωσός, ενός ολοκαίνουργιου Κνωσός, έπειτα από... πόσα είναι; Περίπου τριάντα έξι χρόνια; Δεν είναι λίγα! Μου φαίνεται αδιανόητο πόσο γρήγορα έφυγαν, πώς με/μας προσπέρασαν, με τι ταχύτητα!».

Σας τρομάζει αυτή η αίσθηση του χρόνου που περνά;

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν αισθάνομαι ένας άνθρωπος της ηλικίας μου, αισθάνομαι πάντα νεότερος. Και λειτουργώ έτσι, σαν να μην έχει περάσει ο χρόνος. Δεν μιλώ για το σώμα, αλλά για το μυαλό μου. Αισθάνομαι τριαντάρης. Το σώμα δυστυχώς μεγαλώνει και δεν αντέχει τα πάντα (γελάει), η αλήθεια όμως είναι πως εξακολουθώ να λειτουργώ σαν να μην έχει περάσει ο χρόνος. Είναι, ως φαίνεται, ο τρόπος μου για να διαχειρίζομαι αυτό που για όλους είναι αναπόφευκτο».

Ο χρόνος που φεύγει, η ζωή που πιθανώς δεν ζήσαμε (ή αυτά που αναγκαστήκαμε να ζήσουμε) και το αναπόφευκτο είναι θέματα τα οποία θίγει και το «Brokeback Mountain». Η δική σας ματιά πάνω στο έργο και στους προβληματισμούς που θέτει;

«Όπως σας είπα, το έργο ξεκινά με τον Ενις όταν πια είναι αρκετά μεγάλος στην ηλικία. Στην πα-

ράσταση του Λονδίνου η σκηνή ήταν στο κέντρο, οι θεατές ήταν γύρω-γύρω και ουσιαστικά ο ώριμος Ενις γινόταν μέρος των θεατών κάθε βράδυ. Αυτή η οπτική δεν λειτουργούσε στον χώρο που παίζουμε εμείς και στον τρόπο με τον οποίο είδα το έργο. Γι' αυτό εγώ δεν εμφανίζω τον μεγάλο σε ηλικία Ενις στη σκηνή, τον αφήνω να υπάρχει σαν μια αόρατη παρουσία, ας πούμε σαν ένα πορτρέτο που είναι μέρος όλου του εικαστικού περιβάλλοντος που έχουμε στήσει για να φιλοξενήσει τη δράση».

Και πώς είναι αυτό το περιβάλλον;
«Είναι ένας χώρος κυκλωμένος από ξύλινους τοίχους που παραπέμπουν σε δάση της Αμερικής. Ο οποίος όμως μεταμορφώνεται μέσα από προβολές με 80s αισθητική, με εικόνες που πιθανώς ξεθωριάζουν, που μοιάζει να τις έχει τραβήξει μια λίγο κουνημένη κάμερα».

Δεν είναι ένα πολύ αμερικανικό έργο, με μια πολύ αμερικανική αισθητική;

«Πράγματι, μιλάει για τα βάθη της Αμερικής. Γι' αυτό ο Μιχαήλ Ταμπακάκης και ο Δημήτρης Καπουράνης, που ερμηνεύουν τους δύο εραστές, με δική τους πρωτοβουλία ταξίδεψαν εκεί το περασμένο καλοκαίρι. Ανέβηκαν στα βουνά όπου διαδραματίζεται η ιστορία, πήγαν στα ροντέο και στα μοτέλ, είδαν με τα ίδια τους τα μάτια όλα αυτά για τα οποία μιλάει το έργο, μάζεψαν το υλικό που τώρα το χρησιμοποιούμε στην παράσταση. Όμως, αν και είναι ένα πολύ αμερικανικό έργο, το "Brokeback Mountain" απευθύνεται σε όλους».

Πώς τα καταφέρνει;

«Τα καταφέρνει γιατί ενώ είναι... full Αμερική, στην πραγματικότητα αναφέρεται στην Αμερική που έχουμε μέσα μας. Στην Αμερική ως σύμβολο, ως έναν κόσμο που καθορίζει με έναν τρόπο τις ζωές όλων μας, την παγκόσμια κοινωνία. Και που – κυρίως αυ-

τό – τη στιγμή που πρωτοπορεί, εξακολουθεί να έχει έναν βαθιά συντηρητικό πυρήνα».

Στο ελληνικό κοινό τι έχει να πει ένα τέτοιο έργο;

«Τι έχει να πει; Κοιτάξτε γύρω σας. Όσο και αν η κοινωνία έχει προχωρήσει, όσο και αν η πολιτεία έχει θεσπίσει νόμους και κανόνες και τα λοιπά, έχουμε ακόμα δρόμο. Είμαστε σε μια φάση που η πολιτεία, το κράτος, η κυβέρνηση μας έχουν σπρώξει με διάφορες μεταρρυθμίσεις να προχωρήσουμε, να κάνουμε ένα βήμα μεγαλύτερο από αυτό

Ερχεται ένα έργο σαν αυτό και δείχνει

ποια είναι η πραγματικότητα.

Πως υπάρχει μια κοινωνία, ένα μέρος της κοινωνίας (δεν είναι μικρό)

το οποίο έχει μείνει πίσω και δεν αφήνει να αναπνεύσουν

όλοι οι άνθρωποι με τον ίδιο τρόπο, με την ίδια ελευθερία

STYLING: TLO, ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ: ΕΚΔΟΣΕΙΣ (ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗΣ), ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΣ, ΣΤΙΛΛΑΝΤΑΣ/ΑΓΩΥ.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΗ ΔΡΑΣΗΣ ΖΗΤΗΜΙΑ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΝΙΚΟΣ ΒΑΡΑΚΑΣΤΑΝΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ ΖΩΗΣ

Ο μήνας Οκτώβριος έχει θεσμοθετηθεί διεθνώς ως μήνας πρόληψης και ευαισθητοποίησης για τον καρκίνο του μαστού, μια ασθένεια που αφορά εκατομμύρια γυναίκες σε όλον τον κόσμο και μπορεί να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά, εφόσον ανιχνευθεί έγκαιρα. Τα τελευταία χρόνια η επιστήμη έχει κάνει άλματα στον τομέα της έρευνας, προσφέροντας νέα θεραπευτικά εργαλεία και δυνατότητες. Σε αυτή τη ζωτικής σημασίας εξίσωση, η έγκυρη πληροφόρηση από τους ειδικούς και ο τακτικός προληπτικός διαγνωστικός έλεγχος μας επιτρέπουν να ατενίζουμε το μέλλον με αισιοδοξία.

ΝΕΒΑΔΑ Η ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Σιωπηλά «διαστημικά» τοπία, σμιλεμένα στον ψαμμίτη, και μια πόλη-υπερπαραγωγή που δεν κοιμάται ποτέ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΒΙΛΙΟ

Εδάφη απέραντα, τραχιά και άγονα, βαμμένα σε εξωπραγματικές κόκκινες και πορτοκαλί αποχρώσεις. Τοπία σιωπηλά, μελαγχολικά και εξωγήινα, με μοναδικά «συστατικά» τους το χρώμα και τις πέτρες, τα βράχια. Όμως, στα έγκατά τους αυτά τα βράχια έκρυβαν έναν ανεκτίμητο θησαυρό: Η ανακάλυψη, το 1859, μεγάλων κοιτασμάτων από ασήμι (στη συνέχεια και από χρυσό) οδήγησε σε μεταναστευτική έκρηξη. Πλήθη ολόκληρα έσπευσαν από όλες τις γωνίες της Βόρειας Αμερικής για να αναζητήσουν εκεί την τύχη τους, μια καλύτερη ζωή. Εκείνη την εποχή η Νεβάδα απέκτησε το παρατσούκλι «Silver State», δηλαδή η Ασημένια Πο-

● Ο πύργος-παρατηρητήριο του ξενοδοχείου-καζίνο The Strat στο Λας Βέγκας μοιάζει έτοιμος να... απογειωθεί!

λιτεία. Λίγα χρόνια αργότερα, στις 31 Οκτωβρίου 1864, κατά τη διάρκεια του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου, έγινε και επισήμως η 36η Πολιτεία των ΗΠΑ. Μια Πολιτεία που θα έπαιζε κεφαλαιώδη ρόλο στην οικονομική ανάπτυξη της τεράστιας χώρας που δημιουργούνταν, όχι μόνο λόγω των κοιτασμάτων της, αλλά και ως παγκόσμιο κέντρο των τυχερών παιχνιδιών: Η νομιμοποίηση του τζόγου το 1931 μετέτρεψε σταδιακά το Λας Βέγκας στην πόλη-υπερπαραγωγή που γνωρίζουμε σήμερα. Εντυπωσιακή όπως ένα κατάφωτο λούνα παρκ και – το κυριότερο – φιλόξενη για εκείνον που θέλει να παίξει και να διασκεδάσει μέχρι τελικής πτώσης. Μια πόλη που ακόμη κι αν δεν φημίζεται για την άμεμπτη ηθική της και για το εκλεπτυσμένο γούστο της, λάμπει μέσα στην έρημο με την εκκωφαντική και extravagant πολυτέλειά της. Και εξακολουθεί πάντα να προσθέτει λάμψη με τις μεγάλες φωτεινές

επιγραφές της στη (λαβωμένη και αποδομημένη, είναι η αλήθεια, στις μέρες μας) θεωρία του αμερικανικού ονείρου.

Η πρωτεύουσα της κραιπάλης

Από το νότιο άκρο της Νεβάδα ξεκινάμε λοιπόν την περιήγησή μας, από τα σύνορά της με την Αριζόνα και την Καλιφόρνια, γιατί εκεί βρίσκεται το Λας Βέγκας. Η μικρή αλλά διάσημη – συνώνυμη με την αμαρτωλή διασκέδαση και την τρυφή – πόλη δημιουργήθηκε το 1905, όταν εκεί, στη μέση της ερήμου, εγκαταστάθηκαν οι υπάλληλοι των σιδηροδρομικών εταιρειών που είχαν αρχίσει να δραστηριοποιούνται στην περιοχή. Μέχρι το 1931 ζούσαν σχεδόν ξεχασμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, ώσπου ξεκίνησε η κατασκευή του γιγαντιαίου φράγματος Χούβερ στον ποταμό Κολοράντο. Η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας έφερε στο Λας Βέγκας χιλιάδες νέους κατοίκους. Οι

Εξωπραγματικά τα χρώματα των βράχων στο προστατευμένο από τον νόμο Valley of Fire State Park.

Στις 31 Οκτωβρίου 1864, κατά τη διάρκεια του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου, η Νεβάδα έγινε και επισήμως η 36η Πολιτεία των ΗΠΑ

● The Venetian Resort, ένα ξενοδοχείο του Λας Βέγκας που αντιγράφει (όχι πάντα με ιδανικό τρόπο) τα κανάλια της Βενετίας. Σε μικρή απόσταση λειτουργεί από το 2023 και το Shpere, ένα εντυπωσιακό venue που φιλοξενεί 20.000 άτομα.

οποίοι ψυχαγωγούνταν τζογάροντας. Οι Αρχές αποφάσισαν να εκμεταλλευτούν το πάθος τους νομιμοποιώντας τον τζόγο. Τα κλαμπ με τα τυχερά παιχνίδια άρχισαν να φυτρώνουν το ένα μετά το άλλο. Το ίδιο και τα μεγάλα ξενοδοχεία, καταλύματα ικανά να φιλοξενήσουν εκατοντάδες και χιλιάδες επισκέπτες. Περίπου έναν αιώνα μετά, το Λας Βέγκας, η μεγαλύτερη πόλη της Νεβάδα, με πληθυσμό σχεδόν 650.000 κατοίκους, εξακολουθεί να θεωρείται η παγκόσμια πρωτεύουσα της ψυχαγωγίας. Τα πολυτελή καζίνο της, οι σκηνές με τα φαντασμαγορικά σόου (όπου τα τελευταία χρόνια εμφανίστηκαν ή ετοιμάζονται να ξαναεμφανιστούν, μεταξύ άλλων, η Σελίν Ντιόν, η Σερ, η Τζένιφερ Λόπεζ και η Lady Gaga) και τα πεντάστερα ξενοδοχεία της υποδέχονται ασιαμάττητα, καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, τους επισκέπτες που κάνουν το μεγάλο ταξίδι από όλα τα μέρη του κό-

σμου για να περάσουν μερικές ημέρες (και νύκτες) ανεμελιάς και κραιπάλης – δεν είναι τυχαίο που εκεί γυρίστηκαν ταινίες όπως το «Hangover». Στο Λας Βέγκας βρίσκεται και το Palms Casino Resort με τη διάσημη Empathy Suite. Πρόκειται για μια σουίτα σχεδιασμένη από τον Ντέμιεν Χιρστ, η διανυκτέρευση στην οποία κοστίζει περίπου 100.000 δολάρια. Τα Wynn Las Vegas, The Venetian Resort (με την κακόγουστη αναπαράσταση της Βενετίας), Bellagio (με τα φαντασμαγορικά σιντριβάνια του) και το Caesars Palace είναι τέσσερα ακόμη από τα πιο διάσημα ξενοδοχεία της πόλης. Ο Πύργος-παρατηρητήριο του ξενοδοχείου-καζίνο The Strat, με ύψος περίπου 350 μέτρα, προσφέρει εντυπωσιακή θέα στη γύρω περιοχή. Στην κορυφή του υπάρχει περιστρεφόμενο εστιατόριο, καθώς και διάφορες τουριστικές ατραξιόν όπως το «SkyJump», ένα παιχνίδι ελεύθερης πτώσης για τολμηρούς,

